

**Vademecum Sive Praxis Opera Quotidiana Aliaque ritè
peragendi, & per ea salutem & perfectionem propriam, ac
proximi, instituto Societatis Jesu conformem assequendi**

De crebrâ per diem mentis in Deum elevatione ex omnibus, quæ per
sensus attinguntur, animæque potentiis se objiciunt

Limpens, Ferdinand

Coloniæ Agrippinæ, 1744

1mò. De vocatione Ministrorum Ecclesiæ.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54773)

turgus moriens interrogabat, quos adhuc infideles essent in urbe Cæsarea, cumque tantum septendecim superesse intelligeret, reposuit Deo gratias agens, *totidem erant fideles, cum cepi Episcopatum.* Postquam de Sacerdotibus & Episcopis ea allata sunt, quæ pietatem fovere, salubria documenta ingerere, & mentem in Deum elevare possunt. Non abs re erit in hunc finem, ut eò magis in sancta religione nostra confortemur, aliqua quoque hoc in genere controversa cum Hæreticis percurrere de constitutis à Deo ad regimen Ecclesiæ & Ecclesiastica munia Sacerdotibus, Episcopis, & summo omnium Pastore Pontifice Romano, Et hinc ad hoc servit

Subsectio quinta.

1mò.

De vocatione Ministrorum Ecclesiæ.

Sicut in republica politica nemini fas est usurpare functiones publicæ potestatis, nisi legitimâ autoritate ad hujusmodi officium ritè deputatus sit: ita nemo usurpare regimen Ecclesiæ & exercere debet functiones Ecclesiasticæ potestatis, ut prædicare verbum Dei, administrare Sacramenta, sacrificare, &c. nisi legitimâ autoritate ad hæc munia vocatus. *Nec enim quisquam sibi sumit honorem, sed qui vocatur à Deo tanquam Aaron.* Hebr. 5. & ad Rom. 10.

Quo.

Quomodo praxicabunt, nisi mittantur; & vocentur à Deo vel immediatè modo extraordinario, ut Prophetæ Moyfes Apostoli, vel mediatè & modo ordinario, scilicet mediante consensu & cooperatione eorum; quibus Deus commisit potestatem vocandi, ut commisit Petro ejusque successoribus in regiminæ Ecclesiæ. Non est autem potestas vocandi tali modo Ministros Ecclesiæ penes Magistratum politicum, vel totum populum nequidem partialiter. Quia Christus dicit Joan. 20. Sicut me misit Pater, & ego mitto vos. Atqui ipse misit & vocavit ministros nempe Apostolos & 72. Discipulos sine suffragio aut consensu Magistratûs politici, aut totius populi, ergo, Et quotiescunque in novo testamento fit mentio impositionis manuum. Per quam ministri vocabantur, & ordinabantur Præsbyteri, eam à solis Apostolis & Episcopis factam esse constat. V. Act. 6. & 14. 2. Tim. 1. v. 6. Imò Apostoli constituerunt Episcopos pro populis convertendis, ad quos mittebant eos, populorum autem consensus non requirebatur, & ratio in promptu est, quia ratione potestatis in populo residentis potest eligi Magistratus sæcularis. Deus autem elevans hominem ad felicitatem spirituales & supernaturales potestatem clavium dedit non populo, sed Petro in suis successoribus. Et hæc fuit perpetua traditio & praxis Ecclesiæ. Nec fuit unquam agnitus Episcopus vel Præsbyter non consecratus ab Episcopo. Est autem discrimen faciendum inter electionem & vocationem. Electio est tantum

designatio personæ, & hoc à Magistratu Ecclesiastico sæpè gratuitò concessum fuit populo, ut in electione Matthiæ videmus Act. 1. & Stephani Act. 6. & sic etiam hodie primatibus vel populo conceditur jus præsentandi, uti vocamus. *Vocatio* tribuit jurisdictionem spiritua-lem, & re ipsâ facit pastorem. Cùm autem nemo det, quod non habet, nec Magister politicus aut populus potestatem spiritua-lem conficiendi habeat Eucharistiam, absolvendi à peccatis &c. cùm eam à Christo nullibi acceperit, etiam re ipsâ vocare, Sacerdotes consecrare non potest. Sed Petrus tantùm cæteri-que Apostoli & eorum Successores; qui eam à Christo potestatem accepere. Et quomodo Lutherus (idem est de Calvino, Zyvinglio, aliis-que) fuit legitimè vocatus ad reformandam Ecclesiam in doctrina fidei, & aliter docendum, quàm docuit Ecclesia? à qua & in qua fuit ordinatus Presbyter, & contra quam portæ inferi Matth. 16. ob Christi usque ad consummationem sæculi Matth. ult. & Spiritus S. Joan. 16. assistentiam prævalere non possunt. Nil unus hæresiarcha pro sua vocatione ad reformandam Ecclesiam adferre potest, quod non etiam alius, v. g. quòd in necessitate, dum Ecclesia erroribus corrupta esse putatur, ei succurrendum sit. Hoc argumento omnes hæresiarchæ usi sunt. Sed prius ad inveniendam fidem probare debuissent se infallibiles esse, & nec decipi nec decipere. Maximè dum assurgunt contra cõmunem ab Ecclesia concilijs SS. Patribus rece-

ptati de sæculo in sæculum doctrinam. jam ad Lutherum v. g. redeundo ille nec fuit immediate vocatus à Deo ut Apostoli, Moyses, Prophetæ; quia hoc vitæ ejus sanctitas & miracula debuissent orbi manifestare. Nec mediatè, quia nec à Magistratu politico, ut jam dictum, vocari potuit, nec ab Ecclesiastico vocatus est ad docendum aliter, quàm ipse Eccles. Magistratus docuit, neque profuit doctoratus ipsi Theologicus, cui tamen omnia tribuit Tom. 2. Wittgerm, fol. 21. ità scribens: *Dixi sæpè & iterum dico eorum mundum me non accepturum pro Doctoratu meo, quia aliàs desperare deberem, si tale ac tantum incumbens mihi negotium sicut fur irrepens absque vocatione & mandato Dei cepissem.* Miserum & cachinnis mille dignum solatium, in collatione Doctoratûs non fuit ipsi data potestas docendi quidlibet pro libitu; sed exigitur juramentum obligans ad nil docendum Ecclesiæ, in qua Doctoratus confertur, contrarium. Et quid? si alius quoque creatus Doctor doctrinam ipsi è diametro oppositam doceat? ô miser homo! sanctitatem tuam non fuisti ausus allegare, quia parcus & scurra eras, ut discursus tui mensales apertè docent. Miracula non audebas vendere; quia Diabolus, quem expellere voluisti, in angustias te redegit. Et jam Doctoratus sive impositio byreti & epomidis pro scuto servire debet. Demum adhuc unum Luthere, Calvine, Zyvinglie, Bucere, &c. Vel ante vestram prætensam reformationem Ecclesia habuit suam formam essentiali-

lem vel non? si non, ergo nulla vera extabat Ecclesia (quod est apertè contra Christum dicentem eam perseveraturam usque ad consummationem sæculi, si autem Ecclesia suam formam essentialem adhuc habuit, cur vobis satis non fuit reformare, aut ad rectam formam reducere abusus accidentarios, sive particularium hominum vitia, superstitiones? cur loco illius tot impia dogmata de Deo autore peccati, de præceptis servatu impossibilibus, de castitate non servanda, matrimonio dissolvendo, ancilla, si uxor non velit, usurpanda, de sola fide non autem bonis operibus requisitis, &c. induxistis, & libertatem homini abjudicastis? si Catholici, quos deseruistis, non fuerunt in vera fide, ergo fuerunt Hæretici, ergo ab Hæreticis accepistis verbum Dei; & quomodo id verum esse verbum Dei scire potestis? & quomodo tu Luthere per doctoratum tuum te accepisse vocationem veram audes asserere? quia cum à Catholicis acceperis doctoratum, si hi Hæretici erant, vocationem pariter tuam accepisti ab Hæreticis; ergo ea non fuit legitima. Si autem Catholici fuerint in vera fide, dum vestram incepistis doctrinam spargere, ergo ei contra-ria docendo sparsistis hæreses.

Quòd si jam autores hæresum Lutherus, Calvinus, &c. non fuerunt legitimè vocati, ergo multò minùs ab iis constituti prædicatii, eorumque successores sunt legitimè vocati Ecclesiæ Ministri, multò minùs veri Sacerdotes, quia populus vel politicus Magistratus ut jam dictum non

habet

habet potestatem consecrandi Sacerdotes. Nec etiam Ministerium eorum Ecclesiasticum, quia istam potestatem nec habet à se, nec immediatè accepit à Christo, cùm nec Lutherus, nec Calvinus eam à Christo immediatè habeat ut supra ostensum, nec mediatè mediantibus scilicet Apostolis & Episcopis continuâ serie descendentibus à D. Petro. Cui soli in successoribus datæ sunt *claves regni calorum* universales, & munus spirituale *pascendi & regendi* omnes fideles commissum est. Ubi enim non datur continua Episcoporum potestatem vocandi & ordinandi habentium successio, sed interruptio, ibi nulla habetur potestatis derivatio & mediata communicatio ut per se patet. Atque apud Lutheranos [idem dic de aliis] nulla datur talis successio continua Episcoporum, sed hæc fuit in & à Luthero interrupta. Qui, quia nunquam fuit Episcopus à legitimâ potestate ab Apostolis acceptâ ordinatus, nunquam legitimè vocare & ordinare alios potuit. Ergo nullus Prædicatus est legitimè vocatus Ecclesiæ Minister, aut legitimè ordinatus Sacerdos. Et vel modus vocandi & ordinandi, quem Catholici ante & sub tempora Lutheri tenuerunt, fuit legitimus vel non. Si fuit legitimus; ergo modus vocandi & ordinandi apud Lutheranos non est legitimus, quia est illi oppositus. Si non fuit legitimus, tunc tota Ecclesia ante Lutherum per multa imò omnia sæcula non habuit veros Ministros, veros Sacerdotes, consequenter nec vera Sacramenta *pœnitentiæ, Eucharistiæ, &c.* sine

quibus vera Christi Ecclesia consistere non potest. Ergo ab initio quoque Christianitatis non fuit vera Ecclesia; quia idem tunc, qui modo, in Catholica Ecclesia modus fuit consecrandi Sacerdotes per Episcopos, &c. manet ergo in contestum, non esse apud Lutheranos aliosque Sectarios Sacerdotem verum, qui validè à peccatis absolvere, Eucharistiam conficere possit; nisi fortè Apostatam aliquem Catholicum Sacerdotem. Qui tamen utpote non Episcopus alios Sacerdotes consecrare non potest. Hinc Lutheranis idem objici potest, quod Hier. olim Dial. contra Luciferianos accidisse scribit Hilario Diacono Apostata. *Qui neque Eucharistiam conficere potest, Episcopos & Prasbyteros non habens, &c. quia post se nullum Clericum Diaconum potuit ordinare, Ecclesia autem non est, qua non habet Sacerdotes.*

2do. De Sacerdotibus & Episcopis eorumque distinctione.

Sectarii aliqui dicunt omnes Christianos esse Sacerdotes juxta illud 1. Petr. 2. *Vos autem genus electum, regale Sacerdotium, gens sancta.* Et illud Apoc. 1. *Fecit nos regnum & Sacerdotes Deo Patri suo.* Sed respondit jam dudum August. 1. 20. de Civit. Dei c. 10. *Episcopi & Prasbyteri propriè vocantur in Ecclesia Sacerdotes. Sed sicut omnes Christianos dicimus propter mysticum chrisma, sic omnes Sacerdotes, quoniam membra sunt unius Sacerdotis, de quibus Apost. dixit:*